

ต้องรู้จริง

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์พระ วันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๕๒

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรม ธรรมะมันมีมากมายมหาศาล เพราะมันต้องตอบสนองหัวใจสัตว์โลกทุกๆ ดวงใจ ใจของสัตว์โลกแต่ละดวงแตกต่างกัน หยาบละเอียด ลึกซึ้งหนาบางแตกต่างกันมากมายมหาศาล ด้วยบุญกุศล ด้วยบาปอกุศลของแต่ละบุคคลที่สร้างมา

สิ่งที่สร้างมาเห็นใหม่ “ธรรมะ” ธรรมที่จะเข้าไปเจือจางในหัวใจของสัตว์โลก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “ธรรมะในพระไตรปิฎกที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเทศนาว่ากรรมมา ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้นนี้ เปรียบเหมือนใบไม้ในกำมือ”

ข้อเท็จจริงความเป็นจริงเรื่องของสังขารเห็นใหม่ ใบไม้ในป่ามากกว่าใบไม้ในกำมือ ใบไม้ในกำมือนี้นั่นที่ว่าเอามาสั่งสอนพอที่จะเป็นปูนหมายป้ายทางให้เราก้าวเดินตาม

แต่พวกเราเวลาศึกษาประพฤติปฏิบัติกันไปแล้ว ด้วยทิฐิมานะด้วยความเห็นของเรา ว่า ใบไม้ในป่าทั้งหมดต้องเหมือนใบไม้ในกำมือเราเท่านั้น ถ้าใบไม้ในป่าที่มันแตกต่างกับใบไม้ในกำมือของเรา เราบอกสิ่งนั้นไม่ใช่ใบไม้ แต่ข้อเท็จจริงมันเป็นใบไม้หรือไม่เป็นใบไม้ มันจะเป็นใบไม้ก็ต่อเมื่อนายพรานป่าหรือในผู้ที่เข้าใจถึงสังขารความจริงว่าสิ่งนั้นควรใช้ประโยชน์สิ่งใด

พวกพืชสมุนไพรเห็นใหม่ หมอที่เขาเป็นหมอยา พืชสมุนไพรต่างๆ เขาเอามาใช้เป็นประโยชน์กับเขาได้ทั้งนั้นเลย ผู้ที่มีสังขารรู้สังขารความเป็นจริง ใบไม้ทั้งหมดเป็นประโยชน์กับการรักษาเรื่องโรคภัยไข้เจ็บได้ทั้งนั้น สิ่งรักษาโรคภัยไข้เจ็บเห็นใหม่

เพราะถ้าโรคภัยไข้เจ็บนั้นหายไปแล้ว ใบไม้ นั้นจะมีความหมายมีความจำเป็นกับผู้ที่หายจากโรคภัยไข้เจ็บนั้นหรือไม่

ผู้ที่หายจากโรคภัยไข้เจ็บนั้นเพราะใจของเขาหายจากโรค ใบไม้ นั้นก็คือใบไม้ นั้น แต่เขาไม่คัดค้านใบไม้ นั้นหรือกว่าใบไม้ นั้นไม่ใช่ใบไม้ หรือพืชสมุนไพรนั้นไม่ใช่พืชสมุนไพร เป็นพืชสมุนไพรเอาไว้รักษาโรค คนที่ยังเป็นโรคอยู่ที่เขาต้องการใบไม้ นั้นนี้สังขรณ์ที่เป็นสัจจะความจริงเห็นไหม สิ่งที่เป็นความจริงนั้นมีอยู่

ทีนี้ของผู้รู้จริง คำว่ารู้จริง ใจรู้จริงนั้นทุกอย่างจะต้องชอบธรรมหมด แต่ใจที่ไม่รู้จริงนะ สิ่งใดก็แล้วแต่ถ้าเรายังไม่เข้าใจเรายังไม่รู้จริงเห็นไหม ธรรมะถ้าเรายังไม่ลงสงสัยอยู่ เรายังไม่เข้าใจว่าสิ่งนั้นถูกหรือผิด เราจะยังไม่ควรแสดงออกไป พอเราแสดงออกไปเห็นไหม เราทำให้หลงผิดนี้เป็นโทษอย่างหนึ่ง เพราะ ! เพราะเราหลงผิดเห็นไหม คนที่หลงผิดแล้วเดินถูกต้องมันเป็นไปได้

หลวงปู่ฉันบอกว่า “ต้นคดปลายตรงไม่มี” ต้นต้องตรงเห็นไหม พอต้นต้องตรงเริ่มต้นคำว่าต้นต้องตรง เวลาเราปลูกพืชกัน เราต้องเตรียมพื้นดิน เราต้องเตรียมทุกอย่าง เราต้องมีกล้า เราต้องมีทุกอย่างพร้อม เราต้องมีอาหาร มีแดด มีน้ำ พืชนั้นถึงจะเติบโตขึ้นมาได้

ในการประพฤติปฏิบัติของเรา เราปรารถนาเพื่อจะพ้นจากทุกข์ เราศึกษาแสวงหาธรรมะกันอยู่ เราแสวงหาธรรมะที่ไหน เราจะปลูกต้นไม้บนอากาศ ต้นไม้บนก้อนเมฆหรือเปล่า ต้นไม้บนก้อนเมฆนั้นปลูกไม่ได้ ก้อนเมฆมันเคลื่อนที่ตลอด ก้อนเมฆเป็นไอน้ำที่เกาะกลุ่มกันเป็นก้อนเมฆ มันจะปลูกพืชได้อย่างไร เดี่ยวมันก็ละลาย เดี่ยวมันก็เปลี่ยนแปลง มันทรงตัวอยู่ไม่ได้

สังขรณ์ที่เราแสวงหาอยู่มันเป็นนามธรรมทั้งหมดเลย แล้วพื้นที่ที่เราจะหาสังขรณ์ใครเป็นคนแสวงหาสังขรณ์ละ เห็นไหม เราแสวงหาสังขรณ์นั้นเป็นเรื่องหนึ่ง ตัวตนของเราเป็นอีกเรื่องหนึ่ง เราต้องกลับมาดูที่ตัวตนของเรา เราถึงต้องหาตัวตนของเราให้เจอ ทำตัวตนของเราให้เจอ แม้แต่การค้นหาตัวตนของเราให้เจอมันยังไม่เป็นสังขรณ์เลย

เพราะตัวตนของเราเห็นใหม่ จิต วิญญาณ วิญญาณปฏิสนธิ สิ่งทีวิญญาณปฏิสนธิ
นะ วิญญาณปฏิสนธิกับวิญญาณในขั้น ๕ วิญญาณความรู้ ความคิด วิญญาณที่รับรู้
วิญญาณในขั้น เพราะเราเกิดเป็นสถานะของมนุษย์แล้ว เรามีขั้น ๕ แล้ววิญญาณพวก
นี้มาจากไหน

วิญญาณความคิด ความคิดนะ วิญญาณนะ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ
วิญญาณอย่างนี้วิญญาณอายตนะ สิ่งที่เป็นอายตนะเราก็รับรู้กันแต่เปลือกๆ เท่านั้นนะ
แต่ตัวจริงของจิตมันอยู่ที่ไหน ตัวพลังงานมันอยู่ที่ไหน ปฏิสนธิจิตนะตัวเกิดตัวตาย ตัวก
วาสะ ตัวสถานที ตัวที่จิตเริ่มต้นของพลังงาน สิ่งทีพลังงานอวิชามันอยู่ที่นั่น อวิชา
มันอยู่ที่จิตไม่ได้อยู่ที่ความคิด

ความคิดเกิดจากจิตไม่ใช่จิต ความคิดเกิดจากจิตเห็นใหม่ แล้วเราไปรู้กันที
ความคิด ถ้าความคิดของเราความรู้ของเรายังไม่ชัดเจน เราไม่ควรพูดสิ่งใดออกไป พูด
เสร็จแล้ว คูสิ มันเป็นเหตุเป็นผลทีเขาจะได้แย้งกลับมา ถ้าโต้แย้งกลับมาแล้ว เห็นใหม่
มันก็เป็นการทำให้ศาสนาสะเทือนไปด้วยใจ หยิกเล็บก็เจ็บเนื้อ

ในเมื่อบุคลากรในศาสนา เห็นใหม่ คูสิ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา เป็น
เจ้าของศาสนา เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าฝากศาสนาไว้กับภิกษุ ภิกษุณี
อุบาสก อุบาสิกา เราเป็นชาวพุทธ เราเป็นเจ้าของศาสนา เจ้าของศาสนาทำไมเปลี่ยนลัทธิ
เปลี่ยนศาสนาละ ทำไมย้ายศาสนาละ มันนับถือของมันนะ

ตัวเองไม่มั่นคงในศาสนา ตัวเราไม่มั่นคงในศาสนา เห็นใหม่ คูสิ พุทธมามกะ
ต้องถือศีล ๕ ต้องมีศีลของเรา แต่ถ้าเราเป็นสามเณร เราต้องถือพระรัตนตรัย พระพุทธ
พระธรรม พระสงฆ์ ยิ่งเราเป็นภิกษุ เราเป็นนักบวชเห็นใหม่ ศีล ๒๒๗ เป็นรัฐธรรมนูญ
ของพระ ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขั้น เฉพาะศีล ธรรมและวินัยเป็นข้อบังคับของเรา สิ่งที
บังคับๆ เพื่อใคร ธรรมและวินัยบังคับเรานะ

เราอยู่กันเป็นหมู่เป็นคณะ เป็นสงฆ์ เป็นสังฆะ เป็นหมู่สงฆ์ไง สังฆะสมมุติสงฆ์
อยู่ด้วยกัน ๔ องค์ขึ้นไปเป็นสงฆ์ สงฆ์นั้นอยู่เป็นสงฆ์ขึ้นมาเพื่ออะไร เพื่อปรกษากัน
เพื่อดูแลกัน เพื่อเจือจานกัน เพื่อแก้ความลังเลสงสัยต่อกัน เห็นใหม่ นี่เป็นสังฆะ

สิ่งที่เป็นสังฆะนะ ธรรมวินัยเพื่อความสงบสุขของสงฆ์ ภิณฑุเสมอกัน
 ความเห็นเสมอกันนะ ความเป็นอยู่ของเราจะราบรื่น การราบรื่นนะ มุมมองเดียวกัน
 เป้าหมายเดียวกัน มุมมองของเราคือพ้นจากทุกข์ ในเมื่อพ้นจากทุกข์ ในการประพุดติ
 ปฏิบัติทุกคนจะอำนวยความสะดวกให้ การให้โอกาสต่อกันนะ การประพุดติปฏิบัติมันก็
 รราบรื่น

ถ้าไม่ให้โอกาสต่อกันเห็นใหม่ คนหนึ่งปฏิบัติอีกคนหนึ่งกระทบกระเทือน
 ตลอดเวลา ถ้าข้างนอกไม่สงบข้างในจะสงบได้อย่างไร ความสงบจากภายนอก ความ
 สงบจากภายใน กายวิเวก จิตวิเวก ถ้ากายไม่วิเวกจะเอาความวิเวกจากจิตมาจากไหน ถ้า
 กายวิเวกเห็นใหม่ ดุติ เคนจงกรมอยู่ การเคลื่อนไหวอยู่ กายไม่วิเวก กายเคลื่อนไหวอยู่
 แต่จิตนี้มันสงบได้ เพราะการเคลื่อนไหวอยู่นี้เป็นอริยาบถ ๔

อริยาบถ ๔ การเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนาเห็นใหม่ ถึงกายจะเคลื่อนไหวอยู่แต่
 กายเคลื่อนไหวเพื่อความสงบใจ แต่การกระทบกระเทือนกัน กายเคลื่อนไหวเสียง
 กระทบกระเทือนเสียงดังขึ้นมา กายเคลื่อนไหวด้วยความเคลื่อนไหว กายเคลื่อนไหวเห็น
 ใหม่ นี่จิตแก้จิต

ถ้าจิตมันแก้จิต ถ้าจิตเจตนาของความสงบ แต่กายเคลื่อนไหวไปมันเคลื่อนไหว
 ไปเพื่อความสงบเห็นใหม่ การเคลื่อนไหวมันสักแต่ว่า มันเป็นกิริยาจากภายนอก แต่
 กิริยาจากภายในมันสงบของเขาขึ้นมาได้ เคนจงกรมอยู่จิตสงบได้ พอจิตสงบจะรวม
 ใหญ่ขึ้นมาเดินไม่ได้ต้องยืนรำพึง ยืนรำพึงไม่ได้ต้องนั่งลง สมาธิภาวนาจิตมันรวมลงได้
 ท่ามกลางการเดินจงกรม

สิ่งนี้ถ้าผู้ประพุดติปฏิบัติขึ้นมามันวิเวก ความวิเวกนะมันถนอมรักษาจากภายใน
 ถ้าถนอมจากภายในจิตมันจะรักษาของมัน เห็นใหม่ ถ้าจิตเราสั่งมาเป้าหมายเราอยู่ที่ไหน
 การประพุดติปฏิบัติก็เพื่ออะไร ถ้าเพื่อจิต เพื่อความเป็นธรรมนะ

สิ่งต่างๆ ปัจจัยเครื่องอาศัยสิ่งนี้เป็นเครื่องรอง แต่ถ้าเราเป็นพระกัน เป็นเจ้าของ
 ศาสนาเพื่อโลกใจ มันเป็นรูปแบบที่เอามาอดกัน อย่างภายนอกข้อวัตรปฏิบัติ ดุติ สงบ
 เสถียรเรียบร้อย แต่ข้างในนะนกระยางเห็นใหม่ มันยืนรอกินปลา มันยืนอย่างสงบ

เสงี่ยมสวยงามมาก นกกระยางขาวปลอดเลยนะ แต่มันรอให้ปลาผลอนะ มันจิกกินทันทีเลย ! ถ้าปลาเข้ามาใกล้

ถ้าจิตเราเศร้าหมอง จิตเราลังเลจากภายใน เราต้องย้อนกลับมาที่หัวใจของเรา ถ้าเพื่อธรรมนะ สิ่งนั้นเป็นสิ่งที่พึงพาอาศัย ข้อปฏิบัติทำเพื่อใคร เวลาทำข้อวัตรปฏิบัติขึ้นมาทำเพื่อธรรมไง ถ้าทำเพื่อธรรมทำแล้วมันมีความสุขสบายใจ ทำแล้วไง เราไม่ได้เอาเปรียบใคร

กิเลสมันอยู่มันนอนเนื่องมากับใจ อนุสัยนอนเนื่องมากับใจ ใจมันแข็งกระด้าง ทำต่างๆ ทำสิ่งใดมีน้อยเนื้อต่ำใจทั้งนั้นนะ ทำสิ่งใดเราก็ดูเสียเปรียบเขาทั้งนั้นนะ แต่ถ้าเราได้เปรียบเขาเราจะมีความสุขใจ ได้เปรียบคือกิเลสมันได้เปรียบไง ถ้าข้างในนะ มันข่มขี้ใจ กิเลสมันข่มขี้มาก่อน ต้องมีเล่ห์กลเพื่อเอาชนะคะคานกัน

ถ้าชนะคะคานกันเห็นไหม กิเลสมันยิ่งตัวใหญ่ขึ้นมาตลอดเวลา ยิ่งกิเลสมันยิ่งข่มขี้หัวใจ หัวใจยังมีทูลูฐิมานะ แต่รู้ข้างนอกนะว่าเรามีความเมตตา เมตตาของใคร เมตตาเพื่อเมตตา ทำเพื่อธรรมนะ มันทำด้วยความสะดวกความสบายใจ

ไม่มีกำไม้ในมือเรา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกมือเราแบตตลอด มีสะอาดบริสุทธิ์ตลอด จิตใจถ้าสะอาดบริสุทธิ์มันจะเข้าที่ไหนก็ได้ เพราะเราก็มีเจตนาบริสุทธิ์ ทุกอย่างก็บริสุทธิ์

คำว่าบริสุทธิ์ บริสุทธิ์ด้วยเจตนาแต่จิตยังไม่ได้บริสุทธิ์ เจตนาบริสุทธิ์เฉยๆ แต่จิตนี้วิเศษ ถ้าเจตนามันบริสุทธิ์มันต้องทำความสะอาดของใจเข้ามาให้ได้ ถ้าใจมันสงบเข้ามาให้ได้เห็นไหม พอจิตสงบเข้ามา ทุกอย่างสะอาดหมดในร่างกายเรา เราชำระร่างกายมันสะอาด แต่ความสะอาดมันอยู่กับเราได้ไหม เดี่ยวเหงื่อไคลมันก็ต้องออกมาเป็นธรรมดา ในเมื่ออวิชชามันอยู่กลางหัวใจ มันสะอาดบริสุทธิ์ขนาดไหน เจตนาดีขนาดไหน มันก็มีอวิชชาอยู่ในหัวใจนั้น

อวิชชายังไม่ถอนขึ้นมาจากใจ สิ่งต่างๆ ใ้ใจไม่ได้ทั้งนั้นนะ เจตนามันเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา จิตของเราใ้ใจไม่ได้ทั้งหมด ทุกคนใ้ใจตัวเองไม่ได้ ถ้าใ้ใจไม่ได้เราจะตั้งใจอย่างไรเพื่อจะให้เราใ้ใจตัวเองได้ มันต้องมีเหตุมีผลดี

การกระทำเห็นใหม่ คุณิ เหตุผลนะ “ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ” แล้วเหตุมันอยู่ที่ไหน เราจะรักษาเหตุด้วยวิธีการใด ถ้าเรารักษาเหตุเห็นใหม่ เรารักษาเหตุจากภายนอก นี่ข้อวัตรปฏิบัติมันเป็นเปลือก มันเป็นที่ถนอมรักษาสังคัมและความเป็นสุข

คุณิ ร่างกายของเราสิ ร่างกายของเราต้องมีอาหารใช้ใหม่ ต้องมีการพักผ่อนขึ้นมา ร่างกายมันจะได้ไม่เจ็บไข้ได้ป่วย แต่สิ่งที่อยู่ในร่างกายมันมีอะไร มันมีหัวใจนะ หัวใจนี้มันทุกขมันร้อนอยู่ในร่างกายนี้ มีสิ่งใดปรนเปรอมาขนาดไหนมันก็ไม่ได้สมดังใจมัน ถ้ากิเลสมันแผลงฤทธิ์ออกมา

ธรรมะกว่าจะขยับตัวได้นะ กิเลสมันให้โอกาสทำงาน ถ้ากิเลสมันตื่นขึ้นมา ธรรมะหายหมดเลย สงบเสงี่ยมอยู่เวลามันเกิดกิเลสขึ้นมามันเหยียบย่ำทำลายธรรมวินัยในหัวใจเราหมดเกลี้ยงเลย

เราเป็นพระจากข้างในนะ พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน เจอพุทธะที่ไหนต้องฆ่าพุทธะก่อน เราไม่เจอพุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน เราบวชเป็นสงฆ์ขึ้นมาเราก็มองว่าเป็นพระ เรามีศีลมีธรรมของเรา สังคัมยอมรับนับถือ เราพอใจของเรา นี่มันนอนใจไม่ได้

ถ้านอนใจกิเลสตัวมันจะหน้าด่าน มันจะฮึกเหิมขึ้นมาทันที คุณิ ทุกคนยอมรับการยอมรับของสังคัมมันจะมีประโยชน์อะไรขึ้นมา คนโง่ยอมรับนะ กิเลสในหัวใจของเราธรรมะยอมรับใหม่ ถ้าธรรมะยอมรับในหัวใจ ธรรมวินัยนี้ยอมรับเรารู้สึกคนเดียวนะ โลกเขาจะติเตียนขนาดไหนมันเรื่องของโลกเขา

โลกเห็นใหม่ ขนโคกับเขาโค เขามี ๒ เขา ขนโคมีเต็มตัวมันเลย โลกมีคนโง่หรือคนฉลาดมาก มีแต่คนโง่ทั้งนั้นนะ โง่ที่ไหน โง่ที่ตัวเองโง่ เอาตัวเองไม่รอดโง่ เอาตัวเองไม่ได้ ทุกอย่างเข้าใจไปหมด ธรรมะเข้าใจหมดเลย เข้าใจขึ้นมาแล้วมันเข้าถึงใจเราไหม เข้าใจแต่เปลือกเข้าใจแต่ปากเปียกปากแฉะโง่ แต่หัวใจเป็นอย่างไร? หัวใจมันมีอะไรกำจุนมันบ้าง

หัวใจที่เรียกร้องความช่วยเหลืออยู่ มันต้องการคืนรนเพื่อที่จะพ้นจากกิเลสทั้งนั้น แต่เราไม่มีสิ่งใดจะเข้าไปเยียวยา มัน สติก็ไม่มี สมาธิก็ไม่มี ปัญญาที่พูดขึ้นมานี้เป็น

สัญญาทั้งนั้น สัญญาที่เกิดขึ้นมานี้เป็นสัญญาที่เกิดขึ้นมาจากใจเป็นโลกียปัญญา โลกทัศน์ โลกความเป็นโลก ความคิดของโลก

ถ้าจิตสงบเข้ามามันจะเป็นตัวพลังงาน ตัวพลังงานเป็นจิต สัมมาสมาธิเป็นสากล ลัทธิไหนเขาทำสมาธิ แต่สมาธิเขาทำกันเขาทำสมาธิไปเพื่อเหตุใด เขาทำสมาธิขึ้นมาของเขานี้เขาคิดว่าสมาธินี้เป็นผลเพราะเขาไม่เคยรู้จักกรรมะ เขาไม่รู้จักสิ่งใดๆ เลย พอจิตสงบขึ้นมาก็ทักทักเอาว่าสิ่งนี้เป็นกรรม เป็นกรรม ทักทักเอาแต่ไม่เป็นความจริง ! ถ้าเป็นความจริงนะมันจะต่างจากกรรมะของเราได้อย่างไร มันจะต่างจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้อย่างไร

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาทำขึ้นมาเห็นไหม คุณิ มรรคญาณมันเกิดขึ้นมา กรรมจักรมันเคลื่อน กรรมจักรมันหมุนออกไปจากใจ กรรมจักรออกไปจากพลังงานของจิต กรรมจักรๆ มันอยู่ที่ไหน กรรมจักรของโลกเขา นั่นเป็นตำราณะ

การงานชอบ เพียรชอบนะ อันนั้นเป็นชื่อของมรรค ๘ แต่ตัวจริงของมรรคมันอยู่ที่ไหน เวลาทำเป็นรูปเคารพมาก็ไปแกะกันเป็นกรรมจักรเป็นหินขึ้นมา นั่นเขาเอาไว้ให้หมาเหี่ยว ให้หมามันไปเหี่ยวไปจึ้นนั่นนะ แต่ของจริงมันอยู่ที่ไหน เราไปดูไปทำความเข้าใจ สะอาดกันแล้วหัวใจมันสกปรกมันทำความสะอาดมาบ้างหรือเปล่า

ถ้ามันทำความสะอาดหัวใจขึ้นมา มรรคมันเกิดที่นี่ เพราะอะไร เพราะความเพียรชอบ งานชอบ ความเพียรใจ งานชอบๆ ที่ไหน งานชอบแบกหามนะหรือเป็นงานชอบงานนั้นเป็นงานของฆราวาสเขา งานของพระนั่งนิ่งๆ หัวใจมันก้าวออกมาใหม่ ปัญญา มันได้เกิดขึ้นมาหรือเปล่า

ถ้าปัญญามันได้เกิดขึ้นมา ปัญญาของใคร ปัญญาของกิเลสมันเอากรรมะมาอ้านะ เวลาทำปัญญาขึ้นมากรรมจักร โลกเห็นใหม่ สัมโภคฌงค์ โอ้อโฮย สิ่งที่เป็นกรรมะนี้จะฆ่ากิเลสนะ กิเลสมันเอากรรมะฟาดใส่ตัวเองใส่หน้าเรา เราไม่รู้ตัวเลยว่ากิเลสมันเอากรรมะมาอ้าน ! มันกรรมะของใคร?

มันเป็นธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราได้อะไรขึ้นมา เรามีความรู้ความเห็นอะไรขึ้นมาถึงเป็นธรรมชาติของเราบ้าง ถ้าเป็นธรรมชาติของเราจะจิตสงบเข้ามา เราจะรู้ว่าเราสงบ เรามีสติสัมปชัญญะ เราจะยับยั้งความคิดของเราได้ตลอดเวลา

ความคิดนี้มันเกิดขึ้นเพราะอะไร เพราะค้นหาความทะยานอยาก ถ้าความคิดนี้ไม่มีค้นหาความทะยานอยากความคิดเกิดขึ้นมาได้ จิตมันสงบมันสบายของมัน จิตมันจะอยู่ทรงตัวของมัน โดยธรรมชาติของมัน มันมีสติสัมปชัญญะควบคุมอยู่ สัมมาสมาธิมันเกิดอย่างนี้

ไม่ใช่ว่ามันว่างๆ อยู่ ว่างๆ โดยไม่มีเจ้าของ ไม่มีสติ ไม่มีสัมปชัญญะ ไม่มีใครควบคุมมันเลย ปล่อยให้มันไหลไปตามกระแส สิ่งที่ไหลไปตามกระแส พลังงานคูฟไฟเห็นไหม เรามีเครื่องปั่นไฟขึ้นมา เรามีสายส่งเอาพลังมาให้ คูฟไฟฟาสถิตบนอากาศไฟฟ้าฟ้าที่หนึ่งนี่เราควบคุมมันได้อย่างไร เราเอาอะไรไปควบคุมมัน แรงเสียดสีของไฟฟ้าสถิตบนอากาศนี้มันมีแรงเสียดสีกัน พลังงานของมัน มันทำลายทุกๆ ไป มันก็มีของมัน เป็นธรรมชาติของมัน

กิเลสก็เหมือนกัน ! กิเลสในหัวใจ ธรรมชาติ มีสติสัมปชัญญะควบคุมอย่างไร รู้จักตัวเองพลังงานของตัวเองเป็นอย่างไร กำลังของตัวมีมากน้อยแค่ไหน สิ่งที่มีมันเหยียบย่ำมาในหัวใจใครพาเหยียบย่ำ ตัวมันก็ไม่เห็น กิเลสไม่เคยเห็นหน้ากิเลสเลย ไม่รู้จักกิเลสเลย บอกว่าชำระกิเลส

กิเลสมันอยู่ที่ไหน? กิเลสมันอยู่ที่ใจ แล้วใจมันอยู่ที่ไหน? ใครครอบคลุมหัวใจอยู่ พลังงานตัวไหนมันครอบคลุมอะไรของเราอยู่ มีแต่กิเลสพาขับเคลื่อนความรู้สึก ความคิดของเรา แล้วตื่นเดินไปกับอารมณ์ความรู้สึก เพราะตัวเองรู้ฟ้า รู้ดิน รู้ทุกอย่างแล้วพุดออกไปเสียหายทั้งนั้นเลย

ถ้าสิ่งใดยังลึกลงสัจอยู่ สิ่งใดยังไม่รู้จริงอย่าเพิ่งมันใจ อย่าเพิ่งชะล่าใจ อย่าเพิ่งแสดงออก การแสดงออกไปนี่เป็นผลตอบสนองขึ้นมา มันสะท้อนถึงธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สังฆธรรม นี่ไงธรรมชาติ เห็นไหม ภิกษุผู้ทรงศีลทรงธรรมแสดงออกมามันเป็นธรรม หรือมันเป็นโลก หรือมันเป็นกิเลส

ถ้ามันเป็นธรรมขึ้นมาสังขรณ์มันมีอันเดียวไม่มีสอง สังขรณ์นี้ต้องเป็นหนึ่งเดียว การแสดงออกมาแสดงด้วยกิเลสเป็นสอง แม้แต่ผู้แสดงมันก็เป็นสองอยู่แล้วเพราะกิเลสกับหัวใจมันเป็นคนละเรื่องกัน พลังงานมันมีพลังงานของมัน มันมีตัวจิตอยู่นะ

ตัวจิตมันมีศักยภาพของมัน ทำดีมาได้สะสมสิ่งใดมา มันก็เกิดมาเป็นมนุษย์ เป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม ทำชั่วอกุศลมา มันก็เกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน มันเกิดในนรก อเวจี แล้วมาเกิดเป็นมนุษย์นี่เห็นไหม มันก็แบ่งมาเป็นสถานะกลางให้เราทำดีก็ได้ทำชั่วก็ได้

ทำดีเห็นไหม แต่ธรรมะในเมื่อสังขมเขายอมรับกันว่าสังขรณ์ ศีลธรรม จริยธรรมเป็นสิ่งที่ดีงาม กตัญญูกตเวทีเป็นเครื่องแสดงออกของคนดี มันก็มีมารยาท สังขม การแสดงออกกตัญญูกตเวทีเปลือกๆ กัน แต่หัวใจมันจะเชือดเนื้อกัน จะทำลายกันตลอดเวลา สิ่งที่ทำลายตลอดเวลาเห็นไหม สิ่งที่ทำลาย อะไรทำลายอยู่

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ต้องบอกใคร สันติวิถีโกรู้จำเพาะตน ยับยั้งตัวเองได้ตลอด ความสุขความทุกข์เป็นของเรา สิ่งต่างๆ รับรู้ได้ทั้งนั้น ใต้น้ำอากาศเข้าหากัน สิ่งที่ว่าสิ่งนั้นเป็นคุณงามความดี แล้วก็เอาซ่อนดาบไว้ข้างหลังคอยเชือดเนื้อทำลายกันนะ

จิตของเราความคิดของเรานะมันทำลายเราไหม มันซ่อนคมซ่อนพิษสิ่งใดทำลายหัวใจเราอยู่ ถ้าเราปล่อยให้มันทำลายเราอยู่อย่างนี้ เราว่าเราเป็นคนรักตนหรือเปล่า ถ้าเราเป็นคนรักตนนะ เราต้องเอาตนเรารอดจากสิ่งที่ชั่วช้าในหัวใจของเรา เป็นสิ่งชั่วช้า!

เวลาครูบาอาจารย์ท่านประพฤติปฏิบัติขึ้นมาเห็นไหม เวลาท่านจะปลุกปลอบตัวของท่านเอง ท่านจะดีเตือน เอาธรรมะ.. มันเป็นยอดธรรมะไซ้ไหม ดีเตือนความเลวความทรมาน ความขี้เกียจขี้คร้าน ดีเตือนหัวใจของเราที่มันนอนจมกับกิเลส ธรรมะเป็นของดี สมารถปัญญาเป็นของดีทั้งหมด แต่ทำไมไม่ชวนขวย ทำไมไม่แสวงหา

สิ่งที่แสวงหาขึ้นมามันเป็นความจริงตามธรรมหรือไม่ ถ้าเป็นความจริงตามธรรม มันเป็นสัมมา สัมมาคือมันถูกต้องดีงาม เห็นไหม คุณสิ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ

เจ้าตรัสรู้เองโดยชอบ แล้วเรารู้โดยไม่ชอบ รู้แต่ไม่ชอบ ไม่ชอบธรรม รู้โดยขโมย รู้โดย
สัญญา รู้โดยฉกฉวยความจริงออกมาเห็นใหม่

ในปัจจุบันนี้ คูลี ทรัพย์สินทางปัญญาของเขา สมบัติของเขาเราไปเกือบปีเขา
เขาฟ้องเอาค่าเสียหายเลย นิธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านไม่ได้ถือ
ลิขสิทธิ์ ท่านเผยแพร่ ท่านต้องการให้สังฆกรรม ให้สาวก สาวกะ ให้บริษัท ๔ ได้เข้าถึง
ธรรม ท่านต้องการเรือสัตว์ขันธ์สัตว์ ท่านปรารถนามารือสัตว์ขันธ์สัตว์ แต่กิเลสของเรามัน
พลิกแพลงว่าสิ่งที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารถนานี้เพราะธรรมวินัยนี้ซึ่งลงมา
ที่หัวใจทั้งหมด

พระไตรปิฎกทั้งหมดขึ้นมาที่ใจนะ ตัวพระไตรปิฎกนะเป็นตำรา เป็นทฤษฎีเฉยๆ
ชื่อของสมาธิ ชื่อของปัญญา ชื่อของนิพพาน แต่ความจริงมันไม่มีในพระไตรปิฎก ! มัน
มีอยู่บนหัวใจของสัตว์โลก นั่นมันเป็นเครื่องหมายซึ่งบอกเข้ามา มันเป็นเป้าหมายวิธีการ
มันคือวิธีการที่เราจะรื้อค้น ต้องทำตามนี้ ต้องทำแบบนี้ ต้องทำอย่างนั้น มันถึงจะได้
ความจริงขึ้นมา

เราศึกษาขึ้นมาแล้วเราได้ประพฤติปฏิบัติใหม่ เราได้กระทำใหม่ ถ้าเราได้กระทำ
ขึ้นมา ทำแล้วมันสมความเป็นจริงใหม่ ทำเป็นเหมือนกับหุ่นยนต์ใจ เห็นเขานั่งก็นั่งกับ
เขา เห็นเขายืนก็ยืนกับเขา เห็นเขาเดินก็เดินกับเขา เดินไปแล้วนะเขาเดิน ๑๐ ก้าว ๒๐ ก้าว
เราเดิน ๑๐๐ ก้าว เราเดินมากกว่า เขาเดิน ๑๐ ก้าว ๒๐ ก้าว เขามีสติปัญญาของเขา
เขาทำด้วยความจริงของเขา ใจเดิน ๑๐๐ ก้าวเราเดินชมทุ่งใจ เราเดินสักแต่ว่านะ हमามันยัง
วิ่งดีกว่าเราเลย

การกระทำมันต้องมีเหตุมีผลดี ถ้าทำมันมีเหตุมีผลมันถึงจะเป็นสังฆกรรมขึ้นมา
พอทำขึ้นมา พอเราตั้งใจทำขึ้นมา สติปัญญา กิเลสตัดหาความทะยานอยากมันก็เหยียบ
ย่ำ ทำแล้วก็โอดโอย เราทำมากับเขานะ นี่พลังงานมันไม่เป็นเอกภาพ

ความเป็นจริงนะ คูลี เวลาเราต้มน้ำเห็นใหม่ สิ่งต่างๆ เวลาลมมันพัด พลังงานมัน
ไม่อยู่กับที่เลย ลมพัดเข้ามาเตาไฟมันกระจายไปทั่ว ความร้อนมันจะพอ อุณหภูมิมันจะ
พอไหม มันจะเป็นขึ้นมาใหม่ ทำของเราเราทำไม่จริงไม่จัง เราไม่ป้องกัน เราไม่ดูแล

ถ้าเราป้องกัน สติตั้งให้ดี แล้วตั้งใจทำให้ดี ให้มันรู้จริงขึ้นมา สมาธิก็เป็นสมาธิ
นะ จิตสงบขึ้นมา โอ้อโฮ มันมีความสงบ สงบมันเกิดจากอะไร ความสงบนี้มันเกิดจาก
ต้องตั้งสตินะ ความสงบนี้เกิดจากความตั้งใจของเรา เราถนอมรักษาของเรา

คำบริกรรมของเรานี้จืดจ่อ เพราะพุทโธ พุทโธ ถ้าเราพุทโธช้า พุทโธที่ขาดช่วง
พลังงานมันแลบออก มันแวบออก เราเห็นไฟมันแลบออก ไฟมันไม่คงที่ ไฟอุณหภูมิมัน
ไม่ได้ อาหารมันก็ไม่สุกหรือ อาหารมันไม่สุกธรรมดา มันจะเสียหายไปอีกด้วยนะ
เพราะอาหารถึงเวลาแล้วมันเน่ามันเสีย

นี่ก็เหมือนกัน เวลาทำขึ้นมาแล้วก็โอ้อโฮ ทำไม่ได้ประโยชน์ไม่ได้ผลเห็นไหม
ถ้ายังไม่รู้จริง ! จะไม่เข้าใจเหตุว่าทำไมมันถึงไม่รู้จริง ถ้ายังไม่รู้จริงนะ คนไม่รู้จริงก็
เข้าใจว่าตัวเองมีธรรมะ เพราะอะไร เพราะพูดเหมือนพระไตรปิฎกหมดเลย
พระไตรปิฎกพูดคำไหน เราก็อ่านคำเดียวกับพระไตรปิฎกเลย แต่ความจริงไม่มีสักชิ้น
หนึ่ง สักน้อยนิดในหัวใจ

แต่ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมา มันรู้เหตุรู้ผลเพราะอะไร เพราะกว่าจะเป็นความ
จริงได้มันจะต้องล้มลุกคลุกคลานมา จิตที่ประพฤติปฏิบัติมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้าฝึกอยู่ในป่า ๖ ปี ครูบาอาจารย์ หลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์ ครูบาอาจารย์ท่านปฏิบัติ
มาทั้งชีวิต ครูบาอาจารย์นะ ๕ ปี ๑๐ ปี อยู่ในป่าต้องต่อสู้กับกิเลสทั้งนั้น ต่อสู้กับตัวตน
เอาชนะตัวเองให้ได้ แล้วล้มลุกคลุกคลานมา ล้มลุกเพราะเหตุใด !

สิ่งที่ล้มลุกนะมันขาดสติอย่างไร ปัญญาที่มันคิด เวลาปัญญาที่ว่าเราสู้ เราสู้
อย่างไร ใช้ปัญญาแล้วจิตมันปล่อยาว ว่างอย่างไร ว่างอย่างนี้กิเลสหลอก มันไม่มีเหตุมี
ผล มันว่างเฉยๆ ว่างเหมือนจี่ลอยน้ำ จี่ก็ลอยไปตามน้ำ ลอยไปๆ ธรรมะๆ ธรรมะเป็นจี่
หรือ

ธรรมะเป็นความจริงนะ! ไม่ใช่จี่โลก จี่โกรธ จี่หลง เอาแต่ความโลภ ความโกรธ
ความหลงมาแล้วมาอ้างกัน เอาจี่ไปป้ายเขาทั่วไปหมดเลย ตัวเองป้ายตัวเองก็ همینพออยู่
แล้ว ทำไมต้องไปป้ายคนอื่นอีก ป้ายสิ ! เพราะกลัวเขาไม่ยอมรับเราไง จะบอกเขาว่านี่
เป็นธรรม นี่เป็นธรรม ก็มันเป็นจี่ มันเป็นความโลภ ความโกรธ ความหลงทั้งนั้นนะ มัน
เป็นจี่ มัน همین

พอมันเหม็นออกไปนะ กลิ่นมันก็ไม่ใช้ธรรมะอยู่แล้ว กลิ่นก็เหม็น ข้อมูลก็ขัดแย้ง ความเป็นจริงในหัวใจไม่มีแม้แต่นิดเดียว เพราะครูบาอาจารย์ที่ประพฤติปฏิบัติเป็นความจริงขึ้นมาได้มันต้องล้มลุกคลุกคลานมา ความล้มลุกคลุกคลานอันนี้มันจะฝึกใจขึ้นมา ใจที่มันจะเติบโตขึ้นมาได้ คุณ คุณเด็กทารกว่ามันจะเดินได้ มันจะล้มไปก็ดีกว่าว่ามันจะยืนขึ้นมาได้ กว่ามันจะยืนขึ้นมาวิ่งเล่นกับสังคมเขาได้

แต่นี้ก็เหมือนกัน ใจของเรามันนอนจมขี้อยู่นะ มันอยู่ในขี้โลก ขี้โกรธ ขี้หลง ใจนอนจมขี้อยู่แล้วมันจะลุกขึ้นมาจากขี้ได้อย่างไรล่ะ พอมันนอนจมขี้ก็บอกว่านี้ธรรมะไร ธรรมะของฉันกลิ่นหอมอย่างนี้ หอมแบบแมลงวันไง

แต่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันหอมแบบแมลงผึ้งนะ มันหอมเกสรดอกไม้ แมลงผึ้งมันชอบของสะอาดบริสุทธิ์ แมลงวันมันชอบของเหม็น ธรรมะเราธรรมะแมลงวันนะ ถ้าธรรมะแมลงวันมันก็นอนจมกองขี้อยู่อย่างนั้น แล้วกลิ่นมันคลุ้งไปเขาเข้าใจหมดแล้ว แสดงออกมามันยังเป็นขี้โลก ขี้โกรธ ขี้หลง ความเป็นจริงมันไม่มี

ฉะนั้นสิ่งใดที่ยังไม่รู้เพราะความล้มลุกคลุกคลานของจิต การประพฤติปฏิบัติมาครูบาอาจารย์แต่ละองค์ต้องมีล้มลุกคลุกคลานมา มันต้องมีผ่านเหตุการณ์วิกฤติในหัวใจจิตมันฟุ้งซ่านอย่างไร? เวลาเกิดเสียดแทงความทะยานอยากที่มันเกิดขึ้นมา มันกระตุ้งในหัวใจ มันเหยียบย่ำหัวใจมันทุกข์นะ ทุกข์อะไรไม่เท่ากับทุกข์ใจ ปัจจัยเครื่องอาศัยมันจะขาดแคลนบ้าง มันยังมีเครื่องบรรเทาเอาอย่างอื่นมาทดแทนกันได้

แต่หัวใจเวลามันทุกข์ขึ้นมาจะเอาอะไรไปทดแทนมัน หัวใจมีดวงเดียวนะ ความรู้สึกมีอันเดียว เวลามันทุกข์ขึ้นมามันก็ทุกข์เต็มที่ เวลาความสุขขึ้นมามันให้ผลเล็กน้อยหมด คุณ โลกธรรม ๘ เห็นไหม สรรเสริญนินทาขึ้นมามันก็ลมปาก เวลานินทาเหมือนกับเสาเข็มทิ่มกันไปกลางหัวใจเลย เวลามันทุกข์เจ็บปวดแสบร้อนในใจ เวลาความสุขขึ้นมาแกล้มพัดชายเขา

แล้วสิ่งนี้เรายังมีสติสัมปชัญญะ โอปนยิโกเรียกร่องสัตว์ทั้งหลายมาดูธรรม มาดูหัวใจที่ทุกข์ยากนี่สิ อยู่ในป่าในเขาภวานาจิตมันไม่ลงจะเอาหัวฟาดภูเขาตายอยู่เรียกร่องสัตว์ทั้งหลายมาดูธรรม ดูธรรมในใจใจ อธรรม อกุศล ความคิดชั่ว ความคิดที่

ทำลายหัวใจ เรียกร้องสัตว์ทั้งหลายมาคูดูกุศล เวลาจิตมันเป็นสมาธิขึ้นมา จิตมันเป็นธรรมขึ้นมาเห็นใหม่ สิ่งนี้เป็นธรรมเป็นคุณธรรม

“เรียกร้องสัตว์ทั้งหลายมาคูดูธรรม” มาดูหัวใจของข้าสิ หัวใจข้ามีความสุข มีความรื่นเริง หัวใจข้ากำลังเกิดธรรมจักร ปัญญามันเกิดขึ้นมาเห็นใหม่ มันบดขยี้กิเลสอยู่ แล้วถ้าจิตใจมันเป็นธรรมขึ้นมา อกุปปธรรมมันเกิดขึ้นมาในหัวใจ มันบดขยี้กิเลสจนกิเลสมันย่อยสลายไปกลางหัวใจเราเห็นใหม่

กายเป็นกาย จิตเป็นจิต ทุกข์เป็นทุกข์ จิตหลุดออกไปจากกายเป็นกาย จิตเป็นจิต ทุกข์เป็นทุกข์ จิตหลุดออกไป จิตมีความปล่อยวางไป จิตรับรู้ออกไป ะภาภูตัง เกิดญาณทัสนะ เกิดความรู้จริงเห็นจริงเห็นใหม่

ถ้าสิ่งนี้มันเกิดขึ้นมา จิตที่ล้อมลูกคลุกกลานมันก็ทุกข์ของมัน จิตที่มันพ้นออกไปจากสักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาส มันก็ต้องมีการกระทำของมัน มีเหตุมีผลของมัน ถ้ามันมีเหตุมีผลอย่างนี้แล้วเห็นใหม่ ถ้าเข้าถึงอกุปปธรรมแล้ว จิตที่เป็นธรรมแล้ว มันจะมีอะไรมาผิดอีก

สิ่งที่มันสูงขึ้นไป สกิทาคามี อนาคามี มันผิดได้ เพราะกิเลสมันละเอียดขึ้นไป แต่สิ่งที่เราผ่านมา เราฆ่ากิเลสตาย สักกายทิฏฐิความเห็นผิด เราทำลายมันกลางหัวใจเราแล้ว มันจะมีสิ่งใดผิดอีก คนที่มีธรรมในหัวใจจะพูดผิดไม่ได้ ! พุทธธรรมะผิดไปจากอริยสัจจะความจริงนะมันเป็นไปได้ เพราะจิตเคยล้อมลูกคลุกกลานมา จิตเคยยืนตัวเองขึ้นมาได้ จิตเคยเกิดมรรคญาณขึ้นมา มรรคญาณได้ทำลายกิเลสออกไปจากหัวใจ กิเลสมันขาดออกไปจากหัวใจ เราเป็นคนทำลายมันแล้วเราจะมีความสงสัยสิ่งใดในหัวใจอีกใหม่

ความลึกลับสงสัยในหัวใจที่มันโดนกระทำไป ที่มันขาดออกไปจากหัวใจ สิ่งนี้เป็นความจริงอันนี้ มันจะลึกลับสงสัยใหม่ ถ้าลึกลับสงสัย คุณติ เวลาเป็นโรคเป็นภัย เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมา ในหัวใจเรามีอะไร มีแต่ไข้ไขใหม่ เวลาไข้มันหายไป หายไปเพราะอะไร คุณติ ไข้ของเขาโรคบางโรคไม่ต้องรักษามันก็หาย บางโรคไม่รักษาไม่ได้ต้องตายเด็ดขาด

แล้วโรคของเราเป็นโรคร้าย โรคกิเลสมันเป็นโรคร้าย มันเป็นโรคในวิญญูเห็นใหม่ สิ่งที่มีมันอยู่ในโอชะ อยู่ในคงของสัตว์ร้าย มันทำลายเรามาตลอดเวลา แล้วเราทำลายมันออกไปจากใจ เราพ้นออกไปจากมัน มันเป็นความลึกลับมหัศจรรย์ขนาดไหน สิ่งนี้มันต่างกัน โลกกับธรรม

ธรรมะของโลกๆ จำกันมา ปากเปียกปากแฉะ แต่เมื่อสัจจะความจริงมันเกิดขึ้นมาแล้วมันเหนือโลก สิ่งที่ธรรมะเหนือโลกนะมันจะพูดเหมือนโลกได้อย่างไร โลกก็คือโลกไง สิ่งที่มีมันเหนือโลกขึ้นมาแล้ว มันเหนือโลกเพราะเหตุใด มันมีการกระทำ มันมีความเป็นไป เห็นใหม่ ในเมื่อมันมีความเป็นไปแล้วมันจะผุดจากโลกไปไหน ในเมื่อมันเป็นธรรมเหนือโลก ธรรมะเหนือธรรมชาตินะ

ธรรมะเป็นธรรมชาติ เป็นธรรมชาติ การเกิดการตายก็เป็นธรรมชาติอันหนึ่ง ความโลภ ความโกรธ ความหลง ก็เป็นธรรมชาติอันหนึ่ง ความโกรธเป็นธรรมชาติของกิเลสนะ มันก็โกรธเป็นธรรมชาตินะ ถ้าธรรมะเป็นธรรมชาติ ไอ้คนโกรธอยู่ก็เป็นธรรมะเหมือนกัน แต่มันเป็นธรรมไปไม่ได้ เพราะมันโกรธขึ้นมาทำให้เลือดสูบฉีด ทำให้ร่างกายนี้ใช้พลังงานมาก หัวใจมันต้องใช้พลังงานมาก สิ่งที่เป็นพลังงานมากมันเคลื่อนไหว มันบีบคั้นหัวใจใหม่ ถ้าบีบคั้นหัวใจนั้นนะมันบั่นทอนใจ

แต่ถ้าใจมันเป็นธรรมนะ กิริยาแสดงออกของครูบาอาจารย์เราอันนั้นมันเป็นไปโดยธรรมไง ไปโดยธรรมคือไม่ใช่โลก ! แต่มันเป็นความเข้มข้นของธรรมะ มันเป็นความเข้มข้นของผู้เห็นภัยในวิญญูสงสาร มันเห็นภัยนะ

คุณดูสิ เราเห็นเด็กจะจมน้ำ เราจะบอกหนูขึ้นมา หนูขึ้นมา มันจะหายจากจมน้ำได้ไหม ถ้าเด็กมันจมน้ำถ้าเราไม่โอดคลงไปอุ้มมันขึ้นมา เด็กมันจะรอดพ้นจากน้ำมาได้อย่างไร เด็กมันช่วยตัวเองไม่ได้ บอกหนูว่ายเข้าฝั่งสิ ก็มันว่ายน้ำไม่เป็น

นี่ก็เหมือนกัน จิตคนที่มีกิเลสในหัวใจมันไม่รู้จักตัวมันเองหรือก มันนอนจมขี้อยู่ นั่นนะมันไม่รู้จักว่าเป็นขี้มันเอาขี้ใส่ปาก มันกินขี้ด้วยความพอใจนะ แต่ผู้ที่เห็นโทษพยายามบอกมัน ถ้ามันไม่เข้าใจมันก็ต้องตบมือมัน แล้วก็บอกว่าไม่ได้

อันนี้เป็นอารมณ์รุนแรง สิ่งที่มีนเป็นกิเลส ถ้าใจเป็นกิเลส การแสดงออกก็ริยาทั้งหมดมันเป็นกิเลสหมด ใจเป็นธรรมแล้วแสดงออกด้วยความรุนแรงขนาดไหนมันเป็นกำลังของธรรม ถ้าธรรมะเห็นใหม่ เพราะมันเห็นโทษ เห็นถูกเห็นผิด

ความเห็นผิดของเราความเข้มแข็งของเรามันเป็นสัมมาทิฐิ ถึงจะเป็นทิฐิกี่ทิฐิที่ถูกต้อง ทิฐิที่ว่าเห็นภัยในวัฏสงสาร เห็นภัยในการกระทำที่ผิด ในเมื่อมันทำสิ่งที่กระทำที่ผิดแล้วถ้ามันทำสิ่งที่ทำในทางที่ถูก เราจะทำอย่างไรให้สิ่งที่ผิดมันเป็นสิ่งที่ถูกได้

ผิดถูกมันอยู่ที่ไหน ธรรมะกับอธรรมไง กุศลกับอกุศล กุศลอกุศลมันเกิดจากใคร กุศลมันเกิดขึ้นมาเอง อกุศลมันเกิดขึ้นมาเองหรือ ธรรมะกับอธรรมมันเกิดขึ้นมาลอยๆ จากฟ้าหรือ ถ้ามันไม่มีจิต ไม่มีภาสวะ ไม่มีภพ ไม่มีสถานที่ตั้ง มันเกิดมาจากไหน

ความชั่วมันเกิดมาจากไหน ความชั่วมันก็เกิดมาจากใจที่ชั่วไง ถ้ามันไปชำระที่ใจให้มันสะอาดขึ้นมาได้ มันจะชั่วมาได้ยังไง ในเมื่อใจมันสะอาดแล้วมันชั่วมันเป็นไปได้ไม่ได้ เพราะใจมันสะอาด

ความชั่วเห็นใหม่ คุณิ วิมุตติสุข ใจนี้เป็นธรรมชาติ ถ้าใจนี้ไม่เสวยอารมณ์ ไม่แสดงออก ไม่เสวย ไม่รับรู้ ไม่มีขั้น มันแสดงออกมาได้อย่างไร ตัวพลังงานเฉยๆ ธรรมชาติมันแสดงออกไม่ได้ เพราะอะไร เพราะจิตล้วนๆ ไม่มีกิริยา กิริยาความคิดต่างๆ มันเป็นกิริยาของจิต มันเป็นอาการของจิตทั้งหมด

จิตมันเป็นวิมุตติ มันไม่มีกิริยา มันทรงตัวของมันโดยธรรมชาติ มันแสดงออกอย่างไร ทีนี้ถ้ามันแสดงออกของมันนะ ครูบาอาจารย์แสดงออกมาเพื่อประโยชน์กับโลก แล้วมันก็เสวยออกมาจากขั้น มโนสัญเจตนาหาร มะนัสุมิงปี นิพพินทะติ มันทำลายมโน มโนไม่มี จิตไม่มี พระอรหันต์ไม่มีจิต

ในเมื่อไม่มีจิตขึ้นมาแล้วมันจะแสดงตัวออกมากับโลกได้อย่างไร มันแสดงตัวออกมานะ มันก็เสวยออกมา มันเคลื่อนตัวออกมาด้วยแรงของธรรม มันแสดงออกของมันเพื่อประโยชน์กับใคร เพื่อประโยชน์กับโลกไซ้ใหม่ เพื่อประโยชน์กับสมมุติ

เรามีครูมีอาจารย์นะ สิ่งใดที่ไม่รู้สิ่งใดที่ยังไม่แน่ใจอย่าแสดงออกไป เพราะแสดงออกไปแล้วเวลาเขาโต้แย้งกลับมาแล้วเราแก้ไขไม่ได้ คือเราไม่มีเหตุผลรองรับเพียงพอ แต่ใจที่เป็นธรรมจะยืนอยู่ที่ไหนก็เป็นธรรม ธรรมยืนอยู่บนไฟก็คือธรรม ยืนอยู่บนน้ำก็คือธรรม เพราะตัวมันเป็นธรรม เรื่องไฟเรื่องของน้ำไม่ใช่เรื่องของธรรม ไฟกับน้ำก็คือไฟกับน้ำ ธรรมก็คือธรรม ธรรมอยู่บนไฟก็ยังเป็นธรรม อยู่บนน้ำก็เป็นธรรม ใจที่เป็นธรรมเห็นใหม่ เราต้องรักษาใจเรา ปฏิบัติที่เรา รักษาที่เรา แก้ไขที่เรา เพื่อประโยชน์กับเรา

ประโยชน์ของเราคือชีวิตเรา ประโยชน์ของเราคือสมมุติ คือสสาร คือสมบัติ พัสถานมันเป็นสมบัติสาธารณะ เขาไม่ปลัดพรากจากเรา เราก็ไปปลัดพรากจากเขา แม้แต่ชีวิตก็มีการปลัดพรากเป็นที่สุด ชีวิตนี้จิตเคลื่อนออกจากร่าง เวลาจิตมันเคลื่อนออกไปก็คือคนตาย แต่จิตไม่เคยตาย

ตัวจิตเห็นใหม่ ในปัจจุบันจิตนี้ยังไม่ได้เคลื่อน จิตนี้อยู่กับเรา โอกาสที่การกระทำทั้งหมดสสารเคลื่อนตัวไปไม่ได้ สิ่งที่เคลื่อนไปได้คือธาตุรู้ คือตัวจิตที่มันทำให้เราเคลื่อนไหว การทำ การนั่งสมาธิ การภาวนา การสร้างปัญญา ปัญญาที่ว่าสร้าง ปัญญาสมมุติคือปัญญาสร้าง แต่สร้าง ทำจนชำนาญเห็นใหม่

มรรคอย่างหยาบ มรรคอย่างละเอียด มรรคมันจะละเอียดเข้าไป ปัญญาเห็นใหม่ โลภียปัญญา โลกุตตรปัญญา ภาวนามยปัญญา ปัญญาที่เกิดขึ้นมาจากการฝึกฝนจากการกระทำ ปัญญาที่ไม่มีสมาธิรองรับมันจะเป็นสัญญา

ถ้าปัญญาที่มีสมาธิรองรับ เห็นใหม่ ปัญญาที่เป็นสัมมาสมาธิ สิ่งที่เกิดเป็นปัญญาขึ้นมา มันจะเข้าเป็นมรรค ๘ สิ่งที่เป็นมรรค ๘ มรรคญาณมันจะเคลื่อนตัวออกไปแล้วกลับมาทำลาย กิเลสในหัวใจของเราเห็นใหม่

นี่คนที่ฉลาดเห็นใหม่ ในเมื่อยังมีชีวิตอยู่ ยังมีการจับเคลื่อนอยู่ ยังทำคุณงามความดีได้ นี้อามิสบูชา ปฏิบัติบูชา แล้วพอปฏิบัติบูชาแล้ว สิ่งที่ปฏิบัติบูชาเกิดผลใหม่ ผลที่เกิดขึ้นจากการกระทำนี้ ใครเป็นคนกระทำมันขึ้นมา แล้วทำแล้วมันจะเป็นประโยชน์จริงหรือไม่จริง ถ้าเป็นประโยชน์ไม่จริง กิเลสมันอ้างเล่ห์ไ้ ปัญญาเกิดแล้ว

ทุกอย่างเกิดแล้ว มรรคสมบูรณ์แล้ว เป็นพระอรหันต์แล้ว นี่อ้าหมด คำว่าอ้าก็ไม่ใช่ ความจริง ความจริงไม่ใช่อ้า

เนื้อจิต เนื้อมัน ตัวมันเป็น ตัวมันรับรู้ ตัวมันประหารตัวมัน ตัวมันทำลายตัวมัน ะถากุตั้งญาณทัสนะ ความรู้ความเห็นเกิดชัดเจนมาก สิ่งนี้คือสังขธรรม สิ่งนี้คือความจริง ความจริงที่มีหนึ่งเดียว

ถ้าครูบาอาจารย์หรือผู้ประพฤติปฏิบัติคนไหนเข้าถึงความจริงอันเดียวนี้ มันจะพูดต่างกันจากความจริงอันนี้ไม่ได้ แต่ขณะที่พูดต่างจากความจริงนี้เป็นความจำ จำจาก ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง จำจากครูบาอาจารย์ไง จำแบบ “รอยโค” เห็นเกวียนมันผ่านไป พยายามเดินตามรอยนั้นไป แต่เราไม่มีเกวียน ไม่มีโค เราเดินตามรอยเขาไป เห็นรอยเกวียนนะเดินตามรอยเกวียนไป แล้วเกวียนเราอยู่ที่ไหน เกวียนมัน บรรทุกสัมภาระได้นะ

ธรรมะสังจะความจริงทำคุณงามความดี มันขนของสิ่งดีๆ มาทั้งนั้น แต่เราไม่รู้ไม่เห็น เกวียนก็ไม่รู้จัก โคก็ไม่รู้จัก เห็นแต่รอย แล้วก็ว่านี่รอยเกวียน เกวียนเป็นอย่างไร? ไม่รู้ แล้วโค.. โคยังไม่รู้ใหญ่เลย แต่เห็นแต่รอย รอยมันตรงไป นี่รอย นี่ไงจำมา ถ้าเราคุยมานะ ธรรมะเป็นที่สองไง รอยเกวียน โคเทียมเกวียนไปข้างหน้า

ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางแนวทางไว้ เห็นแต่รอยก็คิดว่า รอยนั้นคือนิพพานไง แล้วโคมีงละ แล้วเกวียนมีงละ แล้วการกระทำที่เป็นสังจะความจริงละ จิตที่ล้มลุกคลุกคลาน จิตที่ส่งเสริมขึ้นมาจนเป็นความจริง จิตที่มีคุณภาพกลั่นออกมาจากจิต จิตกลั่นออกจากอริยสังข์ เห็นไหม โสคาบันมีจิตนะ สกิทาคามี อนาคตามี อนาคตามีเห็นไหม อยู่ในเรือน อารามิกผู้ที่ไม่มีเรือน แต่ตัวยังมีอยู่เห็นไหม

จิตนี้กลั่นออกมาจากอริยสังข์ ถึงที่สุดแล้วนะ ะถากุตั้งญาณทัสนะ เห็นไหม ถึงที่สุดนะ อาสเวหิ จิตตานิ วิมูจิง สุติ ตัวจิตมันจะทำลายตัวมันเองจนไม่มีตัวตน ไม่มีสถานะ ไม่มีสิ่งใดทั้งสิ้น เข้าเป็นธรรมชาติไปนะ พระอรหันต์ถึงไม่มีตัวจิตใจ

แต่ขณะที่เป็นพระอรหันต์คนละจิตมี ตัวตนมี รับรู้ได้ สิ่งต่างๆ รับรู้ได้ สิ่งนี้ เรียกร่องสัตว์ทั้งหลายมาดูธรรม ธรรมของใคร สูงต่ำแค่ไหน การแสดงออกมามันฟ้องหมด มันฟ้องถึงผู้รู้จริง รู้ขนาดไหนพูดได้ขนาดนั้น รู้ไม่ได้ก็พูดไม่ได้

ฉะนั้นถ้าไม่รู้จริงอย่าเพิ่งพูด อย่าพูดออกไป พูดออกไปนะคำพูดเรามันจะกลับมาทำลายเรา ทำให้เขาถูกศาสนา ภิภุในพุทธศาสนาทำไมพูดออกมาแล้วไม่รับผิดชอบ ภิภุในพุทธศาสนาไหนว่ามีศีลใจ ไหนว่ามีธรรมซื่อสัตย์ มีสัจจะ มีความจริงใจ แล้วพูดออกมาทำไมเรามีความโต้แย้งได้ล่ะ

แต่ถ้าเป็นความจริงนะ ให้โต้แย้งมา โต้แย้งมา สัจจะมีหนึ่งเดียวจะโต้แย้งได้อย่างไร หนึ่งที่ไม่มีสอง คำพูดที่เป็นสองใจ มีลูกกับผิดใจ แต่ความจริงพูดหนึ่งเดียว พูดมา.. ถ้าโต้แย้งมาก็โต้ไม่ได้ มันจะต้องลงทางเดียวกัน มันจะต้องเป็นอันเดียวกัน มันจะเป็นประโยชน์กับศาสนา เราถึงต้องตั้งใจนะ ประพฤติปฏิบัติของเราให้รู้จริงแล้วเราค่อยแสดงออก เอวัง